

[Ninn-Hansen.]

fik dog besvarelse af det første om, hvorvidt man på grundlag af denne lov ville tillade en yderligere bebyggelse. Jeg forstod, at det ville man, hvis det blev nødvendigt. Vi kan altså ikke regne med, at gennemførelsen af dette lovforslag alene betyder, at man kan bygge på den måde, som det fremgår af de tegninger og planer, vi har set, men at den højtærede minister mener, at hvis der bliver behov for det, så kan man på grundlag af denne lov fortsætte udbygningen. Jeg synes dog, man skulle overveje en gang til, om ikke det vil være rimeligt at begrænse loven, så den kun kommer til at dreje sig om disse planer. Jeg kan ikke se nogen rimelighed i, at man ved en ekspropriationslov giver en så vidtgående adgang til noget, der ikke er aktuelt i øjeblikket, og jeg vil i hvert fald henstille, at man tager dette spørgsmål op: alene at begrænse loven til gennemførelsen af de planer, man nu har.

Den højtærede minister ville ikke udtale sig om erstatningskravet. Jeg kan nu ikke se, at den højtærede minister har ret i, at et sådant ikke kan rejses. (*Indenrigsministeren* [Hans Hækkerup]: Det sagde jeg heller ikke!). Den højtærede minister, forstod jeg, troede personlig ikke på, at der kunne fremsættes et erstatningskrav. (*Indenrigsministeren* [Hans Hækkerup]: Det er noget andet, ikke?). Det kan rejses — ja, det kan jeg nu ikke se nogen forskel i. Nu er vi i hvert fald blevet enige, højtærede minister. Skal jeg gentage? Den højtærede minister mente altså ikke selv personlig, at der kunne fremsættes et krav på grundlag af denne ekspropriation. Jeg tror, vi har forstået hinanden rigtigt; ellers må den højtærede minister rette mig — eller sig selv, hvis det er nødvendigt. Det mener jeg der må være grundlag for.

Den højtærede minister sagde, at det var et ganske hypotetisk spørgsmål, hvordan man ville forholde sig, hvis der blev rejst en sag om ekspropriationens grundlovs-mæssighed. Jeg mener ikke, at man kan kalde det hypotetisk, når ordføreren for den delegation, der kommer fra de servitutberettigede, udtaler, at man overvejer at anlægge sag. Jeg synes, det kunne være en fordel for det høje ting at vide, hvordan man ville forholde sig fra administrationens side, hvis dette sker, men det er en anmod-

ning, som jeg forstår den højtærede minister ikke vil imødekomme. Jeg beklager, at man ikke vil give oplysning om, hvordan man ønsker at administrere en lov.

Endelig vil jeg sige til den højtærede minister, der med en håndbevægelse afviste servitutterne og sagde, at det drejede sig jo ikke om, at folk skulle jages fra hus og hjem, men alene om servitutter: mener den højtærede minister ikke, at servitutter også bør beskyttes, og at der principielt er samme grund til at beskytte servitutter som andre dele af ejendomsrettighederne? Jeg mener i alt fald ikke, der er nogen principiel forskel. Og spørgsmålet om servitutter og deres hævdelse vedrører ikke alene de direkte servitutberettigede. Det skyldes en række servitutter, at vi har undgået at få et kedeligt og uniformeret byggeri i mange af vore storbyer. Man har i sin tid gjort det ad privat vej, som man nu gør ved en vidtgående lovgivning: byggelovgivning, naturfredningslovgivning o. s. v. Vi mener dog alle, at vi skal passe på ikke at få et for standardiseret landskab og for standardiserede byer; det har man mange steder undgået at få netop ved hjælp af de private servitutbestemmelser. Man er altså nu blevet lige så klog fra det offentliges side, som man var fra privat side, da man pålagde disse servitutter, og jeg mener, at der i allerhøjeste grad er grund til at beskytte dem.

Johan Asmussen: Den højtærede indenrigsminister plejer jo at udtale sig med lysende klarhed. Jeg skal ikke nægte, at når ministeren om mine slutbemærkninger i mit første indlæg brugte udtrykket, at de skulle være en leflen for antiparlamentariske stemninger, så svigter min fantasi. Jeg tror ikke, at ministeren rigtigt har hørt, hvad det var, jeg sagde.

Den højtærede minister harceleret noget over, at jeg havde gjort bemærkninger om, at vi ikke her i folketinget — heller ikke — vidste, hvad det egentlig var for et byggeri, det drejede sig om, at vi ikke kendte enkelthederne, og der blev sagt, at ingen havde forbudt mig at gå ud på Scherfigsvej og se på det eller at tale med embedsmændene. Nej, det er jeg klar over. Bortset fra at jeg kender Scherfigsvej, er jeg ganske klar over, at hos embedsmændene vil man altid møde den største velvilje.